

„Звѣрь ся съ мамянье не гони, ни то магаре безъ тоягъ ся кара.“ Само трѣба съгласіе и съгласно да ся върши и все могатъ сполучи съ врѣмя. Не може вѣкы народный духъ да с' угаси въ Българіѣ, трѣба да постигни своѣъ цѣль!

(26.) За правленіе българскаго царства въ послѣдняя му времена, съ кой начинъ ся е управляло нѣмамы еще обнародовани подробности, за да знаймы, да ли е съществувала аристокрація между народу.

Вси български цари отъ колко ся види отъ исторіѣ владели сѣ' самодержавно, хотя и да ся имали съвѣтъ съставенъ отъ боляри тогда назоваемы велможы. Нъ отъ чыстая народодвиженія, и свалванія, и убійванія на многы цари види ся, че българскій народъ не е тѣрпѣль самопронизвольнаѣ монархіѣ, акы отъ дрѣвность еще неубиновенъ на тойзи начинъ правленія, кой ся е вмѣкнѣлъ въ Българіѣ по подобіѣ византійскаго двора найпаче послѣ крещенія прѣславскаго двора.

Днѣшни чѣрти о тому кто виждамы между народу в' общѣ въ Българіѣ паче ся относѣтъ на найстарая врѣмяна, нѣжели послѣ крещенія двора ѱ. Днѣсь българскій народъ нѣма измежду си гордость на суетна на словія благородія, остаткы срѣднаго вѣка, коя съществуваѣтъ еще въ западнѣ Европѣ и другдѣ. Вси Българи ся сматраѣтъ помежду си равни, и никакъвъ суетный титулъ изключително не отдаваѣтъ никому измежду си, хотя и былъ най богатыи и на какъждѣ е чюдѣ службѣ. Всякаго назоваваѣтъ отъ званіе и заниманіе му. Найгольмый и общій титулъ между Българи е ваша милость, нъ то ся отдава всякому безъ никакво изключеніе богатства и достоинства. Слушалъ съмъ и многи да думаѣтъ въ разговоръ си съ простосърдечіе и, моя милость, и наша милость.

Днѣсь българскій народъ, хотя и подпаднаѣлъ подѣ